

hovedregel også samtykke fra den unge, der er fyldt 15 år.

De i serviceloven (§ 40, stk. 2) opregnede foranstaltninger er:

- konsulentbistand med hensyn til barnets eller den unges forhold, herunder pålæg om dagtilbud, klub eller lignende
- praktisk, pædagogisk eller anden støtte i hjemmet
- familiebehandling eller lignende støtte
- døgnophold for familien eller dele af den
- aflastningsordning
- personlig rådgiver for barnet eller den unge
- fast kontaktperson for barnet eller den unge og for hele familien
- økonomisk støtte til udgifter som følge af de ovenfor nævnte foranstaltninger, udgifter der bevirker undgåelse af en anbringelse uden for hjemmet eller udgifter til ophold på kost- eller efterskole
- anbringelse uden for hjemmet
- formidle praktiktillbud hos en arbejdsgiver for den unge og udbetale den unge godtgørelse i den forbindelse

Efter servicelovens § 42 kan børn og unge-udvalget uden samtykke fra forældremyndighedens indehaver og den unge, der er fyldt 15 år, træffe afgørelse om, at barnet eller den unge anbringes uden for hjemmet, jf. § 40, stk. 2, nr. 11. En sådan afgørelse kan træffes, når der er en åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af

- utilstrækkelig omsorg for eller behandling af barnet eller den unge,
- vold eller andre alvorlige overgreb,
- misbrugsproblemer, kriminell adfærd eller andre svære sociale vanskeligheder hos barnet eller den unge eller
- andre adfærds- eller tilpasningsproblemer hos barnet eller den unge.

Der kan kun træffes en sådan afgørelse, når der er begrundet formodning for, at problemerne ikke kan løses under barnets eller den unges fortsatte ophold i hjemmet.

Når hensynet til barnet eller den unge på afgørende måde taler for det, kan børn og unge-udvalget beslutte, at barnet eller den unge skal anbringes uden for hjemmet efter § 42, stk. 1, selv om forældremyndighedens indehaver og den unge giver samtykke til anbringelse efter § 40, stk. 2, nr. 11, jf. § 42, stk. 2.

Hvis en ung, der er fyldt 15 år, erklærer sig enig i anbringelsen, kan børn og unge-udvalget uanset betingelserne i § 42, stk. 1, træffe afgørelse om at anbringe den unge uden for hjemmet, jf. § 40, stk. 2, nr. 11, når

anbringelsen må anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til den unges særlige behov, og problemerne ikke kan løses under den unges fortsatte ophold i hjemmet.

Med virkning fra den 1. januar 2001 skal kommunen for børn og unge under 18 år, der har begået voldskriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, udarbejde en plan for den indsats, der kan modvirke yderligere kriminalitet og yde den nødvendige indsats, der er nødvendig for at opnå formålet, jf. servicelovens § 58 a. Planen skal under hensyn til dette formål tillige angive indsatsens forventede varighed, særlige forhold vedrørende barnet eller den unge, herunder behandling, uddannelse mv. Planen udarbejdes i samarbejde med den unge og dennes familie.

For en mere udførlig beskrivelse af indsatsmulighederne efter serviceloven henvises til rapporten s. 52-78.

5.3. Ekspertgruppens forslag

5.3.1. Ekspertgruppen er efter kommissoriet anmodet om – i forhold til de 15-17 årige – at overveje og vurdere udformningen af en særlig ungdomssanktion, som kombinerer forskellige elementer af institutionsanbringelse, uddannelse, arbejde og tilsyn i et samlet, faseopdelt forløb. Ifølge kommissoriet bør ordningen tillige kunne anvendes af de sociale myndigheder som led i indsatsen over for børn og unge under den kriminelle lavalder.

Ekspertgruppens forslag til udformning af en ungdomssanktion er nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 4.2.

Ungdomssanktionen er ifølge ekspertgruppen efter sin karakter af strafferetlig retsfølge ikke anvendelig over for børn og unge under den kriminelle lavalder.

Ekspertgruppen peger imidlertid på, at allerede den gældende sociale lovgivning giver mulighed for at reagere over for alvorlig kriminalitet begået af børn og unge under den kriminelle lavalder med sociale foranstaltninger, et længerevarende socialpædagogisk behandlingsforløb – undtagelsesvis i form af anbringelse i en sikret afdeling.

Det er ekspertgruppens vurdering, at serviceloven i langt de fleste tilfælde giver tilstrækkelige muligheder for en reaktion med et socialt indhold ved at kunne fastholde barnet eller den unge og dermed indlede et længerevarende behandlingsforløb over for unge, hvis kriminelle adfærd må ses som et udtryk for, at de har et behov for en social indsats.

På den baggrund er der efter ekspertgruppens opfattelse ikke behov for at foreslå nye regler om iværksættelse af et længerevarende, faseopdelt socialpædago-